

संपादकीय लेखणीतून...

खडकांत लुप्त सुंदर मूर्ती व रंगविशेष!

आम्ही खडकांशिवाय कुठे असू? खडकाळ प्रदेशात- रॉक हॅटवर जा आणि काही आश्चर्यकारकपणे सुंदर आणि दुर्मिळ असलेल्या खडकांवर तुम्हाला किती भिन्न प्रकार सापडतील ते पहाच. जगभरातील लोकांना खडकांबद्दल अधिक जाणून घेता येणे, यासाठी १३ जुलै हा दिवस आंतरराष्ट्रीय रॉक डे निश्चित करण्यात आला आहे. हे रॉक आणि रोल संगीताबद्दल नाही; हे सर्व दगडांच्या विविधतेबद्दल आहे! शेवटी, खडक पर्वतवर्गात मोठी भूमिका निभावतात आणि मानवाकडून अनेक वर्षांपासून त्यांचा वापर केला जात आहे. खडक किंवा दगड हे एक किंवा अधिक खनिजे किंवा खनिज पदार्थांचे नैसर्गिकरित्या घडणारे घन पदार्थ आहेत. उदाहरणार्थ, सामान्य रॉक ग्रेनाइट हे क्वार्ट्ज, फेल्डस्पार आणि बायोटाइट खनिजांचे मिश्रण आहे. पृथ्वीचा बाह्य घन थर, लिथोस्फियर, खडकांपासून बनलेला आहे. संपूर्ण इतिहासात मानवाजतीने खडकांचा वापर केला आहे. अश्मयुगापासून दगडांचा वापर अवजारांसाठी केला जात आहे. खडकांमध्ये आढळणारी खनिजे आणि धातू मानवी संस्कृतीतील आविश्कार आहेत. जगभरातील लोकांना खडकांबद्दल अधिक जाणून घेता येणे, यासाठी १३ जुलै हा दिवस आंतरराष्ट्रीय रॉक डे निश्चित करण्यात आला आहे. हे रॉक आणि रोल संगीताबद्दल नाही; हे सर्व दगडांच्या विविधतेबद्दल आहे! शेवटी, खडक पर्वतवर्गात मोठी भूमिका निभावतात आणि मानवाकडून अनेक वर्षांपासून त्यांचा वापर केला जात आहे. त्याचवीथी थोडी थोडी आस्था असणे अप्रत्याशेचे आहे. खडकांचे तीन प्रमुख घट परिभाषित केले आहेत- अजिन खडक, गाळचे खडक आणि रूपांतरित खडक. खडकांच्या वैज्ञानिक अभ्यासाला पेट्रोलॉजी म्हणतात, जो भूविज्ञानाचा एक आविश्कार घटक आहे. ग्रॅन्यूलर स्तरावर, खडक खनिजांच्या कणांनी बांधले असतात, जे यामधून रासायनिक संयुगापासून तयार झालेले एकसंघ घन पदार्थ असतात. जे व्यक्तिस्थितपणे संरचित झालेले असतात. खडक तयार करणारी पृष्ठरूप खनिजे रासायनिक बंधांनी एकत्र येतात. खडकांमध्ये खनिजांचे प्रकार आणि वित्तुला हे खडक ज्या पद्धतीने तयार झाले त्यावरून निश्चित केले जाते. अनेक खडकांमध्ये वाळू-सिलिका असते, सिलिकॉन आणि ऑक्सिजनचे एक संयुग जे पृथ्वीच्या कवचाच्या ७४.३ टक्के भाग बनवते. ही सामग्री खडकात इतर संयुगांसह मिश्रितरूपाने बनवते. खडक आणि खनिजांमध्ये सिलिकाचे प्रमाण हे त्यांचे नाव आणि गुणधर्म ठरवण्यासाठी एक प्रमुख घटक आहे. आंतरराष्ट्रीय रॉक डेचा इतिहास असा आहे. आंतरराष्ट्रीय रॉक डे हा खडकांचे महत्व उजागर करण्याचा दिवस आहे, जो मानवजातीच्या अस्तित्वासाठी महत्त्वपूर्ण आहे. संपूर्ण इतिहासात खडकांचा वापर केला गेला आहे. अश्मयुगापासून खडक शस्त्रे आणि साधने म्हणून वापरण्यासाठी महत्त्वाचे आहेत. खडकांमध्ये सापडलेले धातू आणि खनिजे मानवी सभ्यतेसाठी महत्त्वपूर्ण- मौल्यवान आहेत. आधुनिक युगात खडक इमारतीच्या पायाभूतणीत तसेच वाहक तुकडे करून मिट्टीच्या स्वरूपात रस्ते, पटिंगण व स्लॅब स्पार्टीकरात वापरले जातं. भूतिकांकर लोख खडकांपासून युबक, सुंदर, वित्ताकरणी मोठी घडवतात. खडकांचे रचना, पारगम्यता, घटक कणांचा प्रत आणि कण आकार यासारख्या वैशिष्ट्यांनुसार खडकांचे भौगोलिकदृष्ट्या वर्गीकरण केले जाते. हे भौतिक गुणधर्म हे खडक तयार करण्याच्या प्रक्रियेचे अंतिम परिणाम आहेत. कालांतराने खडकांचे एका प्रकारातून दुसऱ्या प्रकारात रूपांतर होऊ शकते, ज्याचे वर्णन रॉक सायकल नावाच्या भूवैज्ञानिक मोडेलने केले आहे. या घटना खडकांचे तीन सामान्य रूप तयार करतात- अजिन, गाळचे आणि रूपांतरित खडक. खडकांचे हे तीन वर्ग अनेक गटामध्ये विभागलेले आहेत. त्यापैकी, सलकन खडकांमध्ये कोणत्याही वेळाने सीमा नाहीत. त्यांच्या घटक खनिजांच्या प्रमाणात वाढ किंवा घट करून ते प्रत्येक श्रेणीत एकमेकांमध्ये बदलू शकतात. एका प्रकारच्या खडकाची वित्तुला रचना देखील हळूहळू दुसऱ्या खडकांमध्ये विलीन होऊ असल्याचे आढळते आहे. म्हणूनच रॉक नामांकन स्थापित करताना स्वीकारलेल्या व्याख्या केवळ सतत पदवीविराट् माफिकेतील कमी-अधिक अनियंत्रित निवडलेल्या बिंदूंनी संभावित असतात. आंतरराष्ट्रीय रॉक डे असा साजरा करणारा असतो, आपण आंतरराष्ट्रीय रॉक डे साजरा करू शकतो, अशा अंकेक पसंती देणे. यापैकी एक पंथाय म्हणजे जगभरात उपलब्ध असलेल्या विविध प्रकारच्या खडकांवर तसेच या खडकांचे वेगवेगळे उपयोग यार थोडे निरीक्षण व संशोधन करणे. आपण हे ज्ञान आपल्या मित्र आणि कुटुंबासह सांभाळू शकू शकतो. एकत्र खडकाळ भागात- रॉक हॅटवर आपण जरूर गेले पाहिजे. आपण विविध प्रकारचे खडक गोळा करून त्यांचाबद्दल जाणून घेऊ शकतो. आपण आवडत्या खडकांसाठी काहीही वेगळे करण्यात आपला वेळ घालायचे, खडकांचे नमुने जमविणे नेहमीच मजेदार असते. आंतरराष्ट्रीय रॉक डे साजरा करण्याचा आपणही एक मार्ग म्हणजे खडकांचा समावेश असलेल्या कला प्रकल्पाचा आदर्श घेणे.

भारतीय महिलांचा लॉर्डस्वर रॉयल विजय, विक्रमांचा पाऊस!

भारतीय महिला संघाने लॉर्डस्वर इंग्लंडला २७० धावांनी पराभूत करून इतिहास रचला. हा विजय केवळ भारतासाठीच नव्हे, तर यापूर्वी अनेक मोठे विक्रमीय प्रस्थापित झाले. वेगवान गोलंदाज क्रांती गॉड, यष्टीरक्षक-फलंदाज याशिवाय भारताच्या आंतर स्तर सलामीवीर स्मृती मंधाना यांनी आपल्या उल्लेखनीय कामगिरीने महिला क्रिकेटला नव्या उंचीवर नेले. चला, लॉर्डस्वर कसोटी प्रस्थापित झालेल्या या प्रमुख विक्रमांवर एक नजर टाकूया, ज्यामुळे भारताचा हा ऐतिहासिक विजय अणखळी खास बनला...

लॉर्डस्वर कसोटी भारताच्या सर्वात मोठ्या विजयांपैकी एक ठरली

भारताने इंग्लंडला २७० धावांनी पराभूत केले, जो महिलांच्या

डॉ. दत्ता विघावे क्रिकेट समिक्षक

कसोटी क्रिकेटमधील धावांच्या बाबतीत भारताचा दुसरा सर्वात मोठा आणि एकूण चौथा सर्वात मोठा विजय आहे. भारताच्या सर्वात मोठा विजय २०२३ मध्ये मुंबईत ईशंटविरुद्ध ३४७ धावांनी झाला होता.

महिलांच्या कसोटी सामन्यांतील सर्वात मोठे विजय (धावांच्या फरकाने)

विरुद्ध	धावा - भारत	इंग्लंड	नवी मुंबई	२०२३	३०९
धवा - श्रीलंका	महिला पाकिस्तान कोलंबो (सीसीसी)	१९१८	२६६	धावा - इंग्लंड महिला दक्षिण आफ्रिका ब्लोमफॉन्टैन, २०२४	२७०
धावा - भारत	महिला इंग्लंड	लॉर्डस्वर, २०२४	१८८	धावा	

उंबरदऱ्याच्या मर्यादित भूमितीला सासरी सवय देऊन जगण्यासाठी मराठी स्त्रीचे जणू म्हणजे एक निरंतर मूक संघ प्रवाह. पहाटेच्या अंधारात जाल्यारवल्या ओवीतून पाझरणे तिचे मातुल आणि दिवसाच्या उन्हात चुलीच्या धुरासोबत डोळ्यांत साचणारी तिची वेदना... पदराची आच आणि कुळाची अंबू राखता राखता, स्वतःचे विलीन अंगात आभाळ विस्मरन गेलेल्या या धरित्रीला जर कोणी कधी हळूच विचारले, तुम्या 'स्व'त्वाचे अर्थ अणू आकाश कुठे ग दडले आहे?' तर ती तिच्या थकलेल्या पण तुलू डोळ्यांत साऱ्या विश्वाचे कारभूय साठवून भरल्या आवाजात सारंगेल की, माझं अवचं आकाश माऱ्या सोळाव्या दिवस्य्या पल्लू दडलेलं आहे. होय, पंढरीची वारी... हे सत्यकथन आहे. वरकुरी हा आणंद-कांतीकांतीकालीन लखीवर अथंग आकाश कुठे ग दडले आहे? अणू आकाश एक आध्यात्मिक प्रवास वाटेल, परंतु पुरोगामी समाजाच्या चौकटी ओलांडून जर अंतर्गामी पाहिले, तर ही तर शतकांतशतके घर्चर्या चार भिंतीच्या कारागृहात कोडल्या गेलेल्या स्त्रीच्या आदिम मुक्तिका, तिच्या आत्मघाता आणि तिच्या सात्विक बंडाचा एक देखण, अभूतपूर्व सोपसोहळा आहे. सासऱ्या जाच जिथे कारागृहासारखा उडून जातो, संसाराचे जड ओझे जिथे पणत्यासखे खलके होते आणि पांटीवर पणणारा विदूचा मायेचा हात जिथे 'स्वातंत्र्याचा सोन्याचा पंख' बनून येतो, तीच ही तिचं पंढरीची पावन वाट....

सासऱ्याचा आर्चे चिरंतन, अपेक्षे माहेरघर म्हणजे मायेच्या माऊलीचे पंढरपूर. मराठी संस्कृतीच्या गाभन्यात आणि लोकजीवनाच्या सुवर्णमयी पानात 'माहेर' या शब्दाची स्त्रीचे नाते केवळ भौतिक अंतराचे नसते, तर तिच्या अस्तित्वाचे हक्काचे सिंचन असते. सासऱ्या आवहेनेलेले आणि अखंड कष्टाचे उगळेले सौम्य थकलेल्या जिवाला जिथे मायेची शीतल सासली मिळते, जिथे डोळ्यांत सावलेले अश्रू लावण्याची गरज उरत नाही आणि जिथे काळजाला विनाउठ स्वीकारले जाते, ते म्हणजे माहेर होय... परंतु, काळज्या गव्हामध्ये एका वळणवार रक्ताचे माहेरी सकोच लागते, आई-बापाची छत्रछाया आक्रू लागते. अशा वेळी वारकरी प्रस्थानाने स्त्रीला एक वेगवेगळ्या महाभारत दिले, जे काळज्या अंतर्गम्यत कधीच परके होत नाही...ते म्हणजे माऊलीचे पंढरपूर.

तिच्या विद्वल हा कोणत्या उंचावरील सिंहासानावर बसून

प्रा. डॉ. सुधीर अग्रवाल चर्चा

केवळ सोवळे-ओवळे मागणारा, न्यायाचा निवाडा करणारा कठोर पुरुष-देव नाहीच मुळी! तो तर तिच्या अंतरीचा हुंदका ऐकुणारी, तिच्यासाठी धावून येणारी 'विदू माऊली' आहे. ती साक्षात तिची आई आहे, म्हणूनच, संसाराचा रथ ओढून हातास झालेली ग्रामीण स्त्री जेव्हा चंद्रभागेच्या पवित्र वाळवंटात पाऊल ठेवते, तेव्हा ती कोमल्याही कर्मकांडाचे ओझे बाळगत नाही; तर एखाद्या किंकराची वानी नाही आलेल्या लोकांच्या खोडी थेट विद्वलाच्या समरूप विदेवर डोके टेकवते आणि तिच्या डोळ्यांतून आनंदाचा आणि मुक्तीचा त्रिवेणी संगम वाहू लागतो.

संत जनाबाईंच्या भक्तीचे लेणे आडवले तर असे जणवते की, त्यांचा विद्वल तर देहाच्या की मर्यादा ओलांडून ज्ञानाच्या सखा झाला होता. तो तिच्यासोबत झळगळायचा, वेचून गोमत्या थापायचा, तिच्या झोपडीत झाडू मारायचा आणि जनीच्या असावजस्त अंबावडावर प्रेमाने शवंतीचे फुलती माळव्याचा. परमेश्वराला स्वतःच्या दैनंदिन श्रमाचा भागीदार बनवून घेणारे, त्याचगरी लंडिवाळपणे भाषणारे आणि स्वतःचे कोडकीतुळ पुरवून घेणारे हे जे अर्थग भवर्तिका स्वतःच्या अर्थ, ते फक्त पंढरपूर नावाच्या वैयक्तिक माहेरघरीच अनुभवता येते.

पुरोगामी उंबरदऱ्याचे धाडसी उल्लेखन करून रित्या मुक्त झाल्या, ज्या कर्मठ आणि पुरुषप्रधान समाजावस्थेने त्यांच्या केल्या स्त्रीला केवळ 'गृहिणी' आणि 'माता' या दुहेरी सोपटीत डांबून ठेवले होते, तिच्या शब्दवार पहाते आणि तिच्या हालचालीवर मर्यादा घातल्या होत्या, त्या व्यक्तीच्या क्षात्रीय पाऊल ठेवून वारीने स्त्रीला घराबाहेर पडण्याचे एक कायदेशीर आणि अत्यंत पवित्र स्वातंत्र्य दिले. वारीच्या निमित्ताने संत कांनोहोपात्रांचा इतिहास म्हणजे विसाव्या राजसत्तेला आणि स्वातंत्र्ये भोग्य रूप ठरवणाऱ्या समाजाला दिलेली एक चपराक होती. त्यांनी आपल्या सौंदर्याचा बाजार मूर्त सासऱ्या जगाला नाकबंद थेट विद्वलाच्या गाभन्यात स्वतःचे अस्तित्व विलीन केले. संत ब्रह्मिणांच्या जीवनसंघर्षां पर प्रत्येक स्त्रीच्या डोळ्यात पाणी अणणारा अहं, पतीचा अनुभव मार, समाजाची विखारी शक्ति आणि कौटुंबिक छळचे निखारे पायाखाली तुडवत त्यांनी खेळल्या जाणाऱ्या 'हमना-हुनुतु' किंवा 'कोबडा' सारख्या अर्थातून प्रकट होणारी भक्ती ही

सौंदर्य म्हणजे, तिथे जात, पाह, आर्षिक स्तर आणि सर्वांत मुख्य म्हणजे 'स्त्री-पुरुष' हा देहाचा भेदच मुख्य पडतो. वारीमध्ये प्रत्येक ग्रामीणमात्रा 'माऊली' विश्वमाता या एकाच दिव्य शब्दाने संबोधिले जाते. एका पुरुषाने स्त्रीच्या चरणावर डोके टेकवून तिला 'माऊली' म्हणायचे आणि स्त्रीही पुरुषाला त्याच आदाराने वंदन करायचे. लिंगभावाचा पतीकडे जाऊन मानवी आत्म्याचा आणि विशेषतः स्त्रीत्वाचा सातत विकृतरूपात गौरव करणारी ही जगातील एकाच विलोभनीय परंपरा असावी. 'माऊली' नावाचा सात्विक मुकुट वारीतील रित्यांना जास्त जळव्या वाटतो. पुरुषांच्या खोद्याला हाक लागून, कपाळावर बुक्का आणि डोक्यावर तुळशीवृंदावन घेऊन चालताना तिच्या चेहऱ्यावर जे अलौकिक तेज आणि निर्भयता असते, तेच तिचे व्हड वैचारिक स्वातंत्र्य असते. सोशितेच्याच्या गर्भातून उमललेल्या बंडखोरीचा सुवर्ण इतिहास म्हणजे आजची वारीतील मुक्त, समाधानी माऊली म्हणजेच वारीतील स्त्री. आज वारीची वाढ जितकी मुक्त आणि कौतुकस्पय वाटते, तितकी ती इतिहासाच्या कालखंडात मुळीच नव्हती. रित्यांच्या वारीचा इतिहास हा निव्वळ भक्तीचा अनुनय नाही, तर तो प्रस्थापित समतेचा आणि निव्वळ आनंदाचा एक अद्भुत परिचाय आहे. फुगडीचा फेर आणि मुक्तातल्यां गिरकी म्हणजे पांडुरंगाला प्रदक्षिणच जणू... ज्या जगता स्त्री आणि पुरुषांच्या एक येण्यावर, जेव्हा संवादावर आणि शारीरिक अंतरावर समाजाने हजारो अश्रूय निघत आणि चौकटी लादल्या आहेत; त्या जाणाच्या निर्माना वारीचे एक अणू क्षणात पुरवून टाकते. वारीच्या खेळत आज एखाद्या वारकरी आजोबा आणि एखाद्या माऊली एकमेकांचे हात हातात गुंफतात आणि 'फुगडी'चा फेर धरतात, तेव्हा तिथे देहाचे सफेक तट कोसळून जाऊन. हवते उडणारा अबीर, कपाळावर दाब, बुक्का आणि पायाखालची उडणारी धूळ या सगळ्यांच्या साक्षींनी ती गिरकी सुरू होते. त्या क्षणी तो पुरुष उरत नाही आणि ती स्त्री उरत नाही; उरतात तिचे विद्वत्ताच्या अणूपात नागणारे, मुक्तीचा आनंद घेणारे दोन लखड आले...

खेळतीतल 'हमना' आणि 'कोबडा' म्हणजे बसल्याच्या लुटुलुटुचा रासश्रंगम वारीत अवतरतो. वारीच्या वाटेवर खेळल्या जाणाऱ्या 'हमना-हुनुतु' किंवा 'कोबडा' सारख्या पारंपरिक खेळात स्त्री-

पुरुषांमधील भिंती पूर्णपणे विलक्षण जातात. तिथे अबाधवृद्ध एकमेकांना हक्काने आवाहन देतात. एकमेकांना रक्षाकर्वाणी देणे, पांटीवर लुटुलुटुची टपली मारणे, निव्वळपणे हसणे आणि आनंदात 'हुंयो' उडवणे... हा संवाद इतका पवित्र आणि आदिम असतो की चौपदारचा दंडक भेटे, टाळ्या निनाद करत संपूर्ण दिंडीचे नेतृत्व अत्यंत आत्मविश्वासाने आणि ताठ मानेने करत आहेत. वारीच्या वाळवंटातील स्त्री-पुरुषांचा मुक्त क्रीडा सोहळ्याचा जेव्हा विद्वल साक्षीदार होतो तेव्हा आनंदाचा गोपाळकाला होतो. वारीच्या वाटेवर केवळ पावले चालत तर तिथे भोने नाचतात. वाटेवर सर्वात विलोभनीय, तलर आणि निसर्गात रूप कुठे पाहायला मिळत असले, तर ते विसाव्याच्या विलीन पटंगणात किंवा रिंगणाच्या मखमली घड्याळी! तिथे जेव्हा टाळ-मृदंगाचा वेगळच ठेका धरला जातो, तेव्हा एक पवित्र कर्ज संपूर्ण वातावरणाला वेदून टाकते. त्या क्षणी तिथे केवळ रित्यांचे खेळ रंगत नाहीत, तर पुरुष आणि रित्या देहभानाचे सगळे पहारे बाजुला साऱून, एखाद्या लहान बालकासारखे, अर्थग मोकळ्याने एकत्र खेळू लागतात. हा खेळ म्हणजे मराठी संस्कृतीच्या अणूपात फुललेला समतेचा आणि निव्वळ आनंदाचा एक अद्भुत परिचाय आहे. फुगडीचा फेर आणि मुक्तातल्यां गिरकी म्हणजे पांडुरंगाला प्रदक्षिणच जणू... ज्या जगता स्त्री आणि पुरुषांच्या एक येण्यावर, जेव्हा संवादावर आणि शारीरिक अंतरावर समाजाने हजारो अश्रूय निघत आणि चौकटी लादल्या आहेत; त्या जाणाच्या निर्माना वारीचे एक अणू क्षणात पुरवून टाकते. वारीच्या खेळत आज एखाद्या वारकरी आजोबा आणि एखाद्या माऊली एकमेकांचे हात हातात गुंफतात आणि 'फुगडी'चा फेर धरतात, तेव्हा तिथे देहाचे सफेक तट कोसळून जाऊन. हवते उडणारा अबीर, कपाळावर दाब, बुक्का आणि पायाखालची उडणारी धूळ या सगळ्यांच्या साक्षींनी ती गिरकी सुरू होते. त्या क्षणी तो पुरुष उरत नाही आणि ती स्त्री उरत नाही; उरतात तिचे विद्वत्ताच्या अणूपात नागणारे, मुक्तीचा आनंद घेणारे दोन लखड आले...

खेळतीतल 'हमना' आणि 'कोबडा' म्हणजे बसल्याच्या लुटुलुटुचा रासश्रंगम वारीत अवतरतो. वारीच्या वाटेवर खेळल्या जाणाऱ्या 'हमना-हुनुतु' किंवा 'कोबडा' सारख्या पारंपरिक खेळात स्त्री-

पुरुषांमधील भिंती पूर्णपणे विलक्षण जातात. तिथे अबाधवृद्ध एकमेकांना हक्काने आवाहन देतात. एकमेकांना रक्षाकर्वाणी देणे, पांटीवर लुटुलुटुची टपली मारणे, निव्वळपणे हसणे आणि आनंदात 'हुंयो' उडवणे... हा संवाद इतका पवित्र आणि आदिम असतो की चौपदारचा दंडक भेटे, टाळ्या निनाद करत संपूर्ण दिंडीचे नेतृत्व अत्यंत आत्मविश्वासाने आणि ताठ मानेने करत आहेत. वारीच्या वाळवंटातील स्त्री-पुरुषांचा मुक्त क्रीडा सोहळ्याचा जेव्हा विद्वल साक्षीदार होतो तेव्हा आनंदाचा गोपाळकाला होतो. वारीच्या वाटेवर केवळ पावले चालत तर तिथे भोने नाचतात. वाटेवर सर्वात विलोभनीय, तलर आणि निसर्गात रूप कुठे पाहायला मिळत असले, तर ते विसाव्याच्या विलीन पटंगणात किंवा रिंगणाच्या मखमली घड्याळी! तिथे जेव्हा टाळ-मृदंगाचा वेगळच ठेका धरला जातो, तेव्हा एक पवित्र कर्ज संपूर्ण वातावरणाला वेदून टाकते. त्या क्षणी तिथे केवळ रित्यांचे खेळ रंगत नाहीत, तर पुरुष आणि रित्या देहभानाचे सगळे पहारे बाजुला साऱून, एखाद्या लहान बालकासारखे, अर्थग मोकळ्याने एकत्र खेळू लागतात. हा खेळ म्हणजे मराठी संस्कृतीच्या अणूपात फुललेला समतेचा आणि निव्वळ आनंदाचा एक अद्भुत परिचाय आहे. फुगडीचा फेर आणि मुक्तातल्यां गिरकी म्हणजे पांडुरंगाला प्रदक्षिणच जणू... ज्या जगता स्त्री आणि पुरुषांच्या एक येण्यावर, जेव्हा संवादावर आणि शारीरिक अंतरावर समाजाने हजारो अश्रूय निघत आणि चौकटी लादल्या आहेत; त्या जाणाच्या निर्माना वारीचे एक अणू क्षणात पुरवून टाकते. वारीच्या खेळत आज एखाद्या वारकरी आजोबा आणि एखाद्या माऊली एकमेकांचे हात हातात गुंफतात आणि 'फुगडी'चा फेर धरतात, तेव्हा तिथे देहाचे सफेक तट कोसळून जाऊन. हवते उडणारा अबीर, कपाळावर दाब, बुक्का आणि पायाखालची उडणारी धूळ या सगळ्यांच्या साक्षींनी ती गिरकी सुरू होते. त्या क्षणी तो पुरुष उरत नाही आणि ती स्त्री उरत नाही; उरतात तिचे विद्वत्ताच्या अणूपात नागणारे, मुक्तीचा आनंद घेणारे दोन लखड आले...

खेळतीतल 'हमना' आणि 'कोबडा' म्हणजे बसल्याच्या लुटुलुटुचा रासश्रंगम वारीत अवतरतो. वारीच्या वाटेवर खेळल्या जाणाऱ्या 'हमना-हुनुतु' किंवा 'कोबडा' सारख्या पारंपरिक खेळात स्त्री-

पुरुषांमधील भिंती पूर्णपणे विलक्षण जातात. तिथे अबाधवृद्ध एकमेकांना हक्काने आवाहन देतात. एकमेकांना रक्षाकर्वाणी देणे, पांटीवर लुटुलुटुची टपली मारणे, निव्वळपणे हसणे आणि आनंदात 'हुंयो' उडवणे... हा संवाद इतका पवित्र आणि आदिम असतो की चौपदारचा दंडक भेटे, टाळ्या निनाद करत संपूर्ण दिंडीचे नेतृत्व अत्यंत आत्मविश्वासाने आणि ताठ मानेने करत आहेत. वारीच्या वाळवंटातील स्त्री-पुरुषांचा मुक्त क्रीडा सोहळ्याचा जेव्हा विद्वल साक्षीदार होतो तेव्हा आनंदाचा गोपाळकाला होतो. वारीच्या वाटेवर केवळ पावले चालत तर तिथे भोने नाचतात. वाटेवर सर्वात विलोभनीय, तलर आणि निसर्गात रूप कुठे पाहायला मिळत असले, तर ते विसाव्याच्या विलीन पटंगणात किंवा रिंगणाच्या मखमली घड्याळी! तिथे जेव्हा टाळ-मृदंगाचा वेगळच ठेका धरला जातो, तेव्हा एक पवित्र कर्ज संपूर्ण वातावरणाला वेदून टाकते. त्या क्षणी तिथे केवळ रित्यांचे खेळ रंगत नाहीत, तर पुरुष आणि रित्या देहभानाचे सगळे पहारे बाजुला साऱून, एखाद्या लहान बालकासारखे, अर्थग मोकळ्याने एकत्र खेळू लागतात. हा खेळ म्हणजे मराठी संस्कृतीच्या अणूपात फुललेला समतेचा आणि निव्वळ आनंदाचा एक अद्भुत परिचाय आहे. फुगडीचा फेर आणि मुक्तातल्यां गिरकी म्हणजे पांडुरंगाला प्रदक्षिणच जणू... ज्या जगता स्त्री आणि पुरुषांच्या एक येण्यावर, जेव्हा संवादावर आणि शारीरिक अंतरावर समाजाने हजारो अश्रूय निघत आणि चौकटी लादल्या आहेत; त्या जाणाच्या निर्माना वारीचे एक अणू क्षणात पुरवून टाकते. वारीच्या खेळत आज एखाद्या वारकरी आजोबा आणि एखाद्या माऊली एकमेकांचे हात हातात गुंफतात आणि 'फुगडी'चा फेर धरतात, तेव्हा तिथे देहाचे सफेक तट कोसळून जाऊन. हवते उडणारा अबीर, कपाळावर दाब, बुक्का आणि पायाखालची उडणारी धूळ या सगळ्यांच्या साक्षींनी ती गिरकी सुरू होते. त्या क्षणी तो पुरुष उरत नाही आणि ती स्त्री उरत नाही; उरतात तिचे विद्वत्ताच्या अणूपात नागणारे, मुक्तीचा आनंद घेणारे दोन लखड आले...

खेळतीतल 'हमना' आणि 'कोबडा' म्हणजे बसल्याच्या लुटुलुटुचा रासश्रंगम वारीत अवतरतो. वारीच्या वाटेवर खेळल्या जाणाऱ्या 'हमना-हुनुतु' किंवा 'कोबडा' सारख्या पारंपरिक खेळात स्त्री-

पुरुषांमधील भिंती पूर्णपणे विलक्षण जातात. तिथे अबाधवृद्ध एकमेकांना हक्काने आवाहन देतात. एकमेकांना रक्षाकर्वाणी देणे, पांटीवर लुटुलुटुची टपली मारणे, निव्वळपणे हसणे आणि आनंदात 'हुंयो' उडवणे... हा संवाद इतका पवित्र आणि आदिम असतो की चौपदारचा दंडक भेटे, टाळ्या निनाद करत संपूर्ण दिंडीचे नेतृत्व अत्यंत आत्मविश्वासाने आणि ताठ मानेने करत आहेत. वारीच्या वाळवंटातील स्त्री-पुरुषांचा मुक्त क्रीडा सोहळ्याचा जेव्हा विद्वल साक्षीदार होतो तेव्हा आनंदाचा गोपाळकाला होतो. वारीच्या वाटेवर केवळ पावले चालत तर तिथे भोने नाचतात. वाटेवर सर्वात विलोभनीय, तलर आणि निसर्गात रूप कुठे पाहायला मिळत असले, तर ते विसाव्याच्या विलीन पटंगणात किंवा रिंगणाच्या मखमली घड्याळी! तिथे जेव्हा टाळ-मृदंगाचा वेगळच ठेका धरला जातो, तेव्हा एक पवित्र कर्ज संपूर्ण वातावरणाला वेदून टाकते. त्या क्षणी तिथे केवळ रित्यांचे खेळ रंगत नाहीत, तर पुरुष आणि रित्या देहभानाचे सगळे पहारे बाजुला साऱून, एखाद्या लहान बालकासारखे, अर्थग मोकळ्याने एकत्र खेळू लागतात. हा खेळ म्हणजे मराठी संस्कृतीच्या अणूपात फुललेला समतेचा आणि निव्वळ आनंदाचा एक अद्भुत परिचाय आहे. फुगडीचा फेर आणि मुक्तातल्यां गिरकी म्हणजे पांडुरंगाला प्रदक्षिणच जणू... ज्या जगता स्त्री आणि पुरुषांच्या एक येण्यावर, जेव्हा संवादावर आणि शारीरिक अंतरावर समाजाने हजारो अश्रूय निघत आणि चौकटी लादल्या आहेत; त्या जाणाच्या निर्माना वारीचे एक अणू क्षणात पुरवून टाकते. वारीच्या खेळत आज एखाद्या वारकरी आजोबा आणि एखाद्या माऊली एकमेकांचे हात हातात गुंफतात आणि 'फुगडी'चा फेर धरतात, तेव्हा तिथे देहाचे सफेक तट कोसळून जाऊन. हवते उडणारा अबीर, कपाळावर दाब, बुक्का आणि पायाखालची उडणारी धूळ या सगळ्यांच्या साक्षींनी ती गिरकी सुरू होते. त्या क्षणी तो पुरुष उरत नाही आणि ती स्त्री उरत नाही; उरतात तिचे विद्वत्ताच्या अणूपात नागणारे, मुक्तीचा आनंद घेणारे दोन लखड आले...

खेळतीतल 'हमना' आणि 'कोबडा' म्हणजे बसल्याच्या लुटुलुटुचा रासश्रंगम वारीत अवतरतो. वारीच्या वाटेवर खेळल्या जाणाऱ्या 'हमना-हुनुतु' किंवा 'कोबडा' सारख्या पारंपरिक खेळात स्त्री-

पुरुषांमधील भिंती पूर्णपणे विलक्षण जातात. तिथे अबाधवृद्ध एकमेकांना हक्काने आवाहन देतात. एकमेकांना रक्षाकर्वाणी देणे, पांटीवर लुटुलुटुची टपली मारणे, निव्वळपणे हसणे आणि आनंदात 'हुंयो' उडवणे... हा संवाद इतका पवित्र आणि आदिम असतो की चौपदारचा दंडक भेटे, टाळ्या निनाद करत संपूर्ण दिंडीचे नेतृत्व अत्यंत आत्मविश्वासाने आणि ताठ मानेने करत आहेत. वारीच्या वाळवंटातील स्त्री-पुरुषांचा मुक्त क्रीडा सोहळ्याचा जेव्हा विद्वल साक्षीदार होतो तेव्हा आनंदाचा गोपाळकाला होतो. वारीच्या वाटेवर केवळ पावले चालत तर तिथे भोने नाचतात. वाटेवर सर्वात विलोभनीय, तलर आणि निसर्गात रूप कुठे पाहायला मिळत असले, तर ते विसाव्याच्या विलीन पटंगणात किंवा रिंगणाच्या मखमली घड्याळी! तिथे जेव्हा टाळ-मृदंगाचा वेगळच ठेका धरला जातो, तेव्हा एक पवित्र कर्ज संपूर्ण वातावरणाला वेदून टाकते. त्या क्षणी तिथे केवळ रित्यांचे खेळ रंगत नाहीत, तर पुरुष आणि रित्या देहभानाचे सगळे पहारे बाजुला साऱून, एखाद्या लहान बालकासारखे, अर्थग मोकळ्याने एकत्र खेळू लागतात. हा खेळ म्हणजे मराठी संस्कृतीच्या अणूपात फुललेला समतेचा आणि निव्वळ आनंदाचा एक अद्भुत परिचाय आहे. फुगडीचा फेर आणि मुक्तातल्यां गिरकी म्हणजे पांडुरंगाला प्रदक्षिणच जणू... ज्या जगता स्त्री आणि पुरुषांच्या एक येण्यावर, जेव्हा संवादावर आणि शारीरिक अंतरावर समाजाने हजारो अश्रूय निघत आणि चौकटी लादल्या आहेत; त्या जाणाच्या निर्माना वारीचे एक अणू क्षणात पुरवून टाकते. वारीच्या खेळत आज एखाद्या वारकरी आजोबा आणि एखाद्या माऊली एकमेकांचे हात हातात गुंफतात आणि 'फुगडी'चा फेर धरतात, तेव्हा तिथे देहाचे सफेक तट कोसळून जाऊन. हवते उडणारा अबीर, कपाळावर दाब, बुक्का आणि पायाखालची उडणारी धूळ या सगळ्यांच्या साक्षींनी ती गिरकी सुरू होते. त्या क्षणी तो पुरुष उरत नाही आणि ती स्त्री उरत नाही; उरतात तिचे विद्वत्ताच्या अणूपात नागणारे, मुक्तीचा आनंद घेणारे दोन लखड आले...

खेळतीतल 'हमना' आणि 'कोबडा' म्हणजे बसल्याच्या लुटुलुटुचा रासश्रंगम वारीत अवतरतो. वारीच्या वाटेवर खेळल्या जाणाऱ्या 'हमना-हुनुतु' किंवा 'कोबडा' सारख्या पारंपरिक खेळात स्त्री-

पुरुषांमधील भिंती पूर्णपणे विलक्षण जातात. तिथे अबाधवृद्ध एकमेकांना हक्काने आवाहन देतात. एकमेकांना रक्षाकर्वाणी देणे, पांटीवर लुटुलुटुची टपली मारणे, निव्वळपणे हसणे आणि आनंदात 'हुंयो' उडवणे... हा संवाद इतका पवित्र आणि आदिम असतो की चौपदारचा दंडक भेटे, टाळ्या निनाद करत संपूर्ण दिंडीचे नेतृत्व अत्यंत आत्मविश्वासाने आणि ताठ मानेने करत आहेत. वारीच्या वाळवंटातील स्त्री-पुरुषांचा मुक्त क्रीडा सोहळ्याचा जेव्हा विद्वल साक्षीदार होतो तेव्हा आनंदाचा गोपाळकाला होतो. वारीच्या वाटेवर केवळ पावले चालत तर तिथे भोने नाचतात. वाटेवर सर्वात विलोभनीय, तलर आणि निसर्गात रूप कुठे पाहायला मिळत असले, तर ते विसाव्याच्या विलीन पटंगणात किंवा रिंगणाच्या मखमली घड्याळी! तिथे जेव्हा टाळ-मृदंगाचा वेगळच ठेका धरला जातो, तेव्हा एक पवित्र कर्ज संपूर्ण वातावरणाला वेदून टाकते. त्या क्षणी तिथे केवळ रित्यांचे खेळ रंगत नाहीत, तर पुरुष आणि रित्या देहभानाचे सगळे पहारे बाजुला साऱून, एखाद्या लहान बालकासारखे, अर्थग मोकळ्याने एकत्र खेळू लागतात. हा खेळ म्हणजे मराठी संस्कृतीच्या अणूपात फुललेला समतेचा आणि निव्वळ आनंदाचा एक अद्भुत परिचाय आहे. फुगडीचा फेर आणि मुक्तातल्यां गिरकी म्हणजे पांडुरंगाला प्रदक्षिणच जणू... ज्या जगता स्त्री आणि पुरुषांच्या एक येण्यावर, जेव्हा संवादावर आणि शारीरिक अंतरावर समाजाने हजारो अश्रूय निघत आणि चौकटी लादल्या आहेत; त्या जाणाच्या निर्माना वारीचे एक अणू क्षणात पुरवून टाकते. वारीच्या खेळत आज एखाद्या वारकरी आजोबा आणि एखाद्या माऊली एकमेकांचे हात हातात गुंफतात आणि 'फुगडी'चा फेर धरतात, तेव्हा तिथे देहाचे सफेक तट कोसळून जाऊन. हवते उडणारा अबीर, कपाळावर दाब, बुक्का आणि पायाखालची उडणारी धूळ या सगळ्यांच्या साक्षींनी ती गिरकी सुरू होते. त्या क्षणी तो पुरुष उरत नाही आणि ती स्त्री उरत नाही; उरतात तिचे विद्वत्ताच्या अणूपात नागणारे, मुक्तीचा आनंद घेणारे दोन लखड आले...

खेळतीतल 'हमना' आणि 'कोबडा' म्हणजे बसल्याच्या लुटुलुटुचा रासश्रंगम वारीत अवतरतो. वारीच्या वाटेवर खेळल्या जाणाऱ्या 'हमना-हुनुतु' किंवा 'कोबडा' सारख्या पारंपरिक खेळात स्त्री-

पुरुषांमधील भिंती पूर्णपणे विलक्षण जातात. तिथे अबाधवृद्ध एकमेकांना हक्काने आवाहन देतात. एकमेकांना रक्षाकर्वाणी देणे, पांटीवर लुटुलुटुची टपली मारणे, निव्वळपणे हसणे आणि आनंदात 'हुंयो' उडवणे... हा संवाद इतका पवित्र आणि आदिम असतो की चौपदारचा दंडक भेटे, टाळ्या निनाद करत संपूर्ण दिंडीचे नेतृत्व अत्यंत आत्मविश्वासाने आणि ताठ मानेने करत आहेत. वारीच्या वाळवंटातील स्त्री-पुरुषांचा मुक्त क्रीडा सोहळ्याचा जेव्हा विद्वल साक्षीदार होतो तेव्हा आनंदाचा गोपाळकाला होतो. वारीच्या वाटेवर केवळ पावले चालत तर तिथे भोने नाचतात. वाटेवर सर्वात विलोभनीय, तलर आणि निसर्गात रूप कुठे पाहायला मिळत असले, तर ते विसाव्याच्या विलीन पटंगणात किंवा रिंगणाच्या मखमली घड्याळी! तिथे जेव्हा टाळ-मृदंगाचा वेगळच ठेका धरला जातो, तेव्हा एक पवित्र कर्ज संपूर्ण वातावरणाला वेदून टाकते. त्या क्षणी तिथे केवळ रित्यांचे खेळ रंगत नाहीत, तर पुरुष आणि रित्या देहभानाचे सगळे पहारे बाजुला साऱून, एखाद्या लहान बालकासारखे, अर्थग मोकळ्याने एकत्र खेळू लागतात. हा खेळ म्हणजे मराठी संस्कृतीच्या अणूपात फुललेला समतेचा आणि निव्वळ आनंदाचा एक अद्भुत परिचाय आहे. फुगडीचा फेर आणि मुक्तातल्यां गिरकी म्हणजे पांडुरंगाला प्रदक्षिणच जणू... ज्या जगता स्त्री आणि पुरुषांच्या एक येण्यावर, जेव्हा संवादावर आणि शारीरिक अंतरावर समाजाने हजारो अश्रूय निघत आणि चौकटी लादल्या आहेत; त्या जाणाच्या निर्माना वारीचे एक अणू क्षणात पुरवून टाकते. वारीच्या खेळत आज एखाद्या वारकरी आजोबा आणि एखाद्या माऊली एकमेकांचे हात हातात गुंफतात आणि 'फुगडी'चा फेर धरतात, तेव्हा तिथे देहाचे सफेक तट कोसळून जाऊन. हवते उडणारा अबीर, कपाळावर दाब, बुक्का आणि पायाखालची उडणारी धूळ या सगळ्यांच्या साक्षींनी ती गिरकी सुरू होते. त्या क्षणी तो पुरुष उरत नाही आणि ती स्त्री उरत नाही; उरतात तिचे विद्वत्ताच्या अणूपात नागणारे, मुक्तीचा आनंद घेणारे दोन लखड आले...

खेळतीतल 'हमना' आणि 'कोबडा' म्हणजे बसल्याच्या लुटुल

